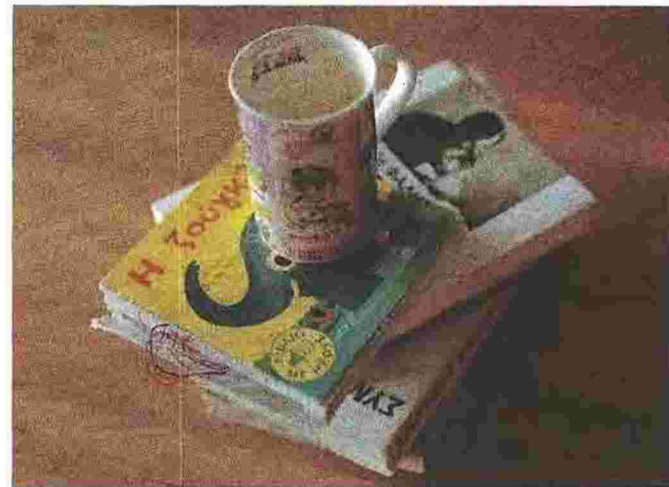

Στο εργαστήρι του συγγραφέα

Στα 23 του έγραψε «Το σοφό παιδί» και τον υποδέχθηκαν ως τον νέο Καραγάτση. Επειτα από εννέα βιβλία, ο **ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ** επιμένει με τον (αντι)ήρωά του να εξερευνά το σύμπαν κατά τον πλέον οδυνηρό, ηδονικό και ευτράπελο τρόπο.

3

ΤΗΣ **ΕΛΕΝΗΣ ΓΚΙΚΑ** elgika@pegasus.gr
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: **ΤΑΚΗΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ**
www.takisspyropoulos.com

Ο ΧΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ η πλατφόρμα από την οποίαν εκτοξευόμαστε. Ο τρόπος είναι η δωρεά που μας έχει προσφερθεί, προς τέρψιν των αναγνωστών μας. "Δώσε μου ένα σημείο να στηριχθώ και τη Γη θα κινήσω". Ετσι δεν το λέει ο Αρχιμήδης;», αναγνωρίζει όσον αφορά το συγγραφικό εργαστήρι ο Χρήστος Χωμενίδης, διευκρινίζοντας ότι μέσα στον χρόνο η διαδικασία γραφής έχει για τον ίδιο τόσο πολύ αλλάξει. «Όταν έγραφα "Το Σοφό Παιδί", απαιτούσα απόλυτη σιωπή και άρα εργαζόμουν κατά τις νυχτερινές ώρες, κλειδωμένος στο δωμάτιό μου. Χρησιμοποιούσα επίσης χαρτί και στυλό. Από το δεύτερο κιόλας βιβλίο μου μεταπήδησα στο κομπιούτερ και έμαθα να συγκεντρώνομαι, σε πείσμα των εξωτερικών θορύβων. Σήμερα πλέον μπορώ να γράφω απερίσπαστος παντού. Ακόμα και στο καφενείο. Αρκεί να έχω δίπλα μου καφέ και τσιγάρα», μας λέει.

Αποτελώντας μια σπάνια περίπτωση στο ελληνικό λογοτεχνικό στερέωμα, όπου το όνομα του συγγραφέα συνε-

Τότε αρχίζω να γράφω πυρετωδώς. Το ξέρω, πλέον, ότι είμαι "γκαστρωμένος" και αυτό με ενθουσιάζει. Η κύηση των μυθιστορημάτων διαρκεί δύο με δυόμισι χρόνια. Οσο, νομίζω, και της ελεφαντίνας».

1 παγεται και τον τίτλο του βιβλίου και αντιπρόφως! Και μάλιστα του μόλις πρώτου βιβλίου. «Το σοφό παιδί» για όλους, κατά πολλούς «ο νέος Καραγάτσης», όπως τότε τον αποκαλούσαν, ο Χωμενίδης αναμφίβολα παίζει την αφηγηματική δεινότητα στα δάχτυλα, μπορεί να μπαινοβγαίνει στον σύγχρονο κόσμο και στον αρχαίο με τον δικό του περιπαικτικό και ειρωνικό τρόπο, διαβάζοντας τον κόσμο πάλι και πάλι με τον εκάστοτε (αντι)ήρωά του.

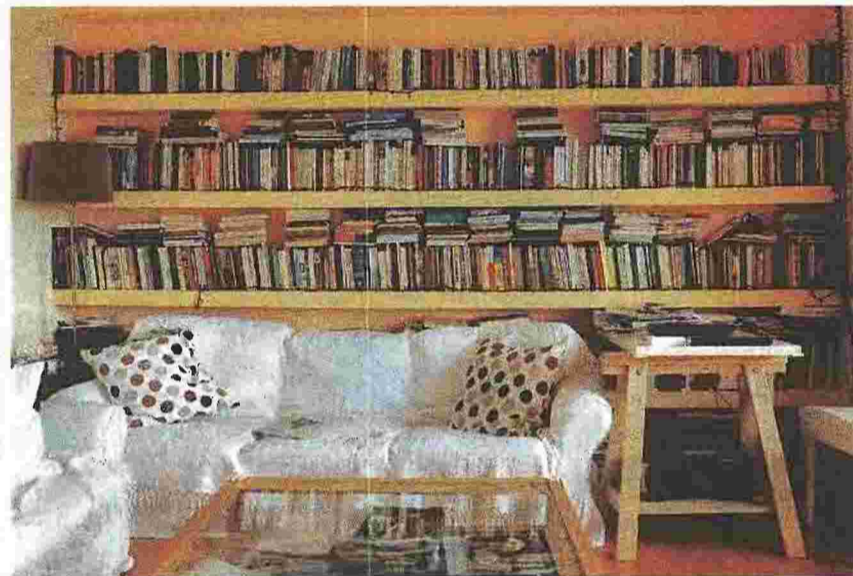
Ο συγγραφέας, μεταξύ άλλων, της «Φωνής», του «Υπερσυντέλικου» και με τις συλλογές διηγημάτων «Δεν θα σου κάνω το κατίρι» και «Στη Δευτέρα Παρουσία as μας βάλουν απουσία» στο ενεργητικό του, «αποστασιοποιημένος όσο μπορώ από τα βιβλία μου», αναφέρεται στις συγγραφικές

1. Πορτρέτο.

Από το «Σοφό παιδί» μέχρι το καινούργιο του μυθιστόρημα, «Ο Κόσμος στα μέτρα του», είναι μακρύς ο δρόμος.

2. Χώρος. Παντού βιβλία. Τι άλλο;

3. Απαραίτητα. Ο καφές, όπως και τα τσιγάρα, απαραίτητα για τις ώρες της συγγραφής.

2

εμμονές του: «Νομίζω ότι εάν με κατατρώει μία εμμονή, αυτή είναι του (αντι)ήρωα, ο οποίος εξερευνά κατά τον πλέον οδυνηρό, ηδονικό και ευτράπελο τρόπο το σύμπαν. Από το "Σοφό Παιδί" μέχρι το "Ο Κόσμος στα Μέτρα του" (εκδ. **Πατάκη**) -το νέο μου μυθιστόρημα που θα κυκλοφορήσει σύντομα- ο κεντρικός μου χαρακτήρας είναι ένας "εν πλήρη συγχύσει αθώος". Και εμφορείται από ένα προσωπικό ήθος, το οποίο δύσκολα συμπλέει με τις κρατούσες αντιλήψεις. Ισως κι εγώ -όπως πλείστοι όσοι συγγραφείς- να αυτοβιογραφούμαι καλλιτεχνικά. Να χρησιμοποιώ σαν καύσιμη ύλη για την τέχνη μου (όσο και αν η δράση εκτυλίσσεται σε διαφορετικό κάθε φορά χωροχρόνο) περιστατικά του βίου μου. Ξέρετε ότι σύμφωνα με μια πρόσφατη θεωρία, ακόμα και η "Οδύσσεια" είναι αυτοβιογραφική; Ο Ομηρος -λέει- δεν ήταν άλλος από τον ίδιον τον Οδυσσέα, ο οποίος, επιστρέφοντας στην Ιθάκη, αποφάσισε να αφηγηθεί τις περιπέτειές του...».

Αναγνωρίζει ότι με τον πιο αλλόκοτο τρόπο γράφτηκε το μυθιστόρημά του «Λόγια Φτερά»: «Προηγήθηκε ενά-

μις χρόνος μάθημα αρχαιογνωσίας. Όταν βρισκόμουν μόλις στην αρχή του, έπαθε η μαμά μου καρκίνο, οπότε έγραφα κάθε μέρα επιστρέφοντας από το νοσοκομείο. Το ολοκλήρωσα δε κατά την πιο μαύρη περίοδο της ζωής μου, κτυπημένος από διπλό άφατο πένθος. Πρόκειται παρά ταύτα για ένα πολύ ευφρόσυνο βιβλίο, με άφθονες καθαρά κωμικές στιγμές». Κι όταν έρχεται η ιστορία είναι... «περίπου σαν να μένεις έγκυος. Στην αρχή έχεις μερικά αλλόκοτα συμπτώματα. Εγώ τείνω να αφαιρούμαι. Η με καταλαμβάνει μια σχεδόν μανιακή περιέργεια για συγκεκριμένους γνωστικούς τομείς. Διαβάζω, για παράδειγμα, ό,τι βρίσκω σχετικά με τις ταχυδρομικές άμαξες, επισκέπτομαι φυλακές αλλά και αμπελώνες... Κάτι ψάχνω, άλλοτε συνειδητά, άλλοτε ασυνείδητα. Κάποια στιγμή σχηματίζεται εντός μου το βασικό περίγραμμα της ιστορίας. Και τότε αρχίζω να γράφω πυρετωδώς. Το ξέρω πλέον σίγουρα ότι είμαι "γκαστρωμένος" κι αυτό με ενθουσιάζει. Η κύηση των μυθιστορημάτων μου διαρκεί δύο με δυόμισι χρόνια. Οσο, νομίζω, και η κύηση της ελεφαντίνας». ■